

straffes mindre, end om han selv havde udført Gjerningen, hvorimod en ringere Straf kommer til Anvendelse, naar det Modsatte er Tilfældet, hvilken Straf bliver at bestemme efter Lovgivningens almindelige Grundsætninger.

Det kunde ved første Øiekast synes, at man kunde blive staaende ved den ene Sætning, og at der saaledes ikke behøves særlige Straffebestemmelser for de enkelte Misbrug af Trykkefriheden. Imidlertid vil dette ved nærmere Betragtning vise sig ugjortigt, da de fleste Pressesforseelser ikke gaae ud paa at anstifte Forbrydelser, men det Strafverdige ligger i de for Samfundet farlige Udtalelser og de Cresfor nærmelser, som Uttringerne indeholde, med Hensyn til hvilke det ikke er tilstrækkeligt at henvisse til den almindelige Lovgivning, da denne ikke giver den fornødne Veiledning til Bedømmelsen af deeslige Uttringers Strafbarhed. Dette gælder navnlig, naar, som Følge af nærværende Lovs Udgivelse, alle ældre Love angaaende Trykkefriheden skulle erklæres for ophævede; thi da de nævnte Pressesforseelser næsten udelukkende omhandles i Forordningen af 27de September 1799, vilde man, naar denne Anordning ophæves, og nye Straffebestemmelser ikke sættes istedetfor de der foreskrevne, enten være uden al Veiledning med Hensyn til Straffens Fastsættelse, eller være henviist til de i Landsloven indeholdte Bestemmelser, der ved den nysnævnte Forordning have erholdt betydelige Formildelser, og som nu ere aldeles uanvendelige.

Men imedens det saaledes er fundet nødvendigt, i Righed med hvad der der er skeet i andre Landes Love, der have ordnet Pressesforholdene, at sætte Straf for de forskjellige Misbrug af Trykkefriheden, har man troet at kunne indskrænke sig til et forholdsvis lidet Antal af Straffebestemmelser. Det ligger nemlig i hele Tidens Retning, at den offentlige Uttringsfrihed bør indskrænkes saa lidet som muligt, da det aabenbart ikke er ved Mængden af Straffebestemmelser, at de Udseelser af Pressen, som kunne blive begaaede, skulle søges hemmede. Under en constitutionel Forfatning, hvor Ordet maa have en stor Frihed i alle offentlige Forhandlinger, hverken kan eller bør man afflikke snevre Grændser for Brugen af Pressen. Man maa

finde sig i, at Meget bliver sagt, skrevet og trykt, som i sig ikke er ganske tilbørligt, men som ikke kan forhindres ved positive Straffebestemmelser, der, hvis de skulde ramme alle offentlige Meningsyttringer, der i Formen ere usømmelige, maatte blive meget generende for Uttringsfriheden, og som, hvis de hyppig skulde bringes til Anvendelse, vilde fremkalde forøget Bitterhed hos Forfatterne, og, under fortsatte Overtrædelser af Loven, dog vise sig aldeles utilstrækkelige til at standse dette Onde. Det er derfor vistnok at foretrække, at kun saadanne i trykte Skrifter fremførte Uttringer belægges med Straf, som paa ingen Maade kunne hængaae uændede, fremfor at overfylde Loven med en Mængde i det Enkelte gaaende Straffebestemmelser for mindre Pressemisbrug, hvis Strafbarhed dog ikke vil være Enhver indlysende. Skulde det imod Formodning i Tidens Løb vise sig, at Loven efter dens nærværende Indhold ikke er tilstrækkelig til at hemme Pressens Misbrug, vil saadan Mangel altid senere ad Lovgivningens Vej kunne afhjælpes; men under en beghyndende fri Forfatning maa man være vaerksom med, om det ogsaa iøvrigt lod sig retfærdiggjøre, at stemple en Mængde Uttringer som strafbare, da dette vil gjøre mange Forfattere betænkelige ved med fuld Frimodighed at ytre sig om Landets offentlige Anliggender, hvilket dog er af største Vigtighed. Det er i Henhold til disse Grundsætninger, at man i nærværende Lovudkast har indskrænket sig til, ved Siden af den ovenfor nævnte Straffebestemmelse for dem, der raade til voldelig Forandring i Rigets Forfatning, til Opstand imod Kongen og til Angreb paa Rigsdagens Sikkerhed og Frihed, at fastsætte Straf for at udbrede Had og Misnote med Rigets Forfatning (§ 10), at øve Cresfor nærmelser mod Kongen og de nærmeste Medlemmer af Kongehuset samt Rigetsforstanderen, hvor en saadan er udnævnt (§ 11), saavel som imod fremmede venskabelige Magter (§ 12), at laste og forhaane den kristelige Religion eller iøvrigt forarge de bestaaende Religionsfællesskaber, at angribe Grundstøtterne for den sædelige og borgerlige Orden, samt at udgive usædelige Skrifter (§ 13). I Forbindelse hermed er der fastsat Straf for dem, der i trykte Skrifter